

ת"פ 25606/08/13 - מדינת ישראל נגד מוהנד חייט

בית משפט השלום בכפר סבא

4 באפריל 2016

ת"פ 25606-08-13 מדינת ישראל נ' חייט

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוהנד חייט

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד צליל משיח

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד אחמד יונס

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה של כליאת שווא, ולהרשיעו בכל יתר האישומים והעבירות שבכתב האישום.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (**4 אישומים**); תקיפה סתם בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק + סעיף 379 לחוק (**4 אישומים**); היזק רכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק (**2 אישומים**); כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק; וניסיון לתקיפת סתם בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק + סעיף 379 לחוק וביחד עם סעיף 25 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, בעת הרלוונטית היו המתלוננת והנאשם בני זוג חברים, כששלושה חודשים עובר לאישום הראשון עברו להתגורר יחד בבית אמו של הנאשם בטירה.

על פי האישום הראשון, ביום **6.9.12** בבית חולים מאיר בכפר סבא, לאחר בדיקה שעבר הנאשם ובהמשך לוויכוח קודם בין השניים, ביקש לשוחח עם המתלוננת, ולאור סירובה - קילל אותה באומרו "**יאללה לך תזדייני**", הכה אותה בפניה, ודפק את ראשה בקיר.

עמוד 1

בהמשך, ולאחר שעלתה המתלוננת למחלקה הכירורגית בבית החולים, שם אושפזה סבתה, הגיע הנאשם וביקש ממנה להתלוות אליו. לאור סירובה, ובקשתה ממנו שיעזוב אותה, אמר לה הנאשם **"אם לא תבואי אני הורג אותך"** ובהמשך ירק לעבר חזה.

על פי האישום השני, ביום **5.9.12** במטבח הבית, בעקבות רצונה של המתלוננת לעזוב את הבית ולחזור לגור בבית אביה, נעל הנאשם את דלת המטבח ומנע ממנה לצאת.

לאור בקשתה של המתלוננת שייתן לה לצאת, לקח הנאשם מזלג ואמר לה שאם לא תשתוק יכניס לה את זה בבטן.

בהמשך, ולאחר שהחלה המתלוננת לבכות - לקח הנאשם סכין וזרק לכיוונה של המתלוננת ופגע בשולחן הסמוך אליה.

על פי האישום השלישי, שבועיים עובר למועד האישום הראשון, במהלך שיחה טלפונית בין המתלוננת לאמה, קילל הנאשם את המתלוננת ואמה כשעמד בסמוך למתלוננת באומרו **"אמא שלך כחבא, זונה, ורוצה להפריד בינינו"**.

בהמשך, לקח הנאשם את מכשיר הטלפון מידי המתלוננת, זרק אותו על הרצפה, ושבר אותו באומרו **"יותר את לא מדברת עם אמא שלך הזונה הזאת"**.

המתלוננת הלכה לבית אמה ובלילה הגיע לשם הנאשם, לקח את המתלוננת חזרה לביתו, ושם- הכה אותה בבטנה, סתם את פיה באומרו לה **"אם תצעקי אני הורג אותך"**.

על פי האישום הרביעי, חודש עובר למועד האישום הראשון, בעקבות אי שביעות רצונו של הנאשם מצורת לבושה של המתלוננת - תקף אותה בכך שסטר לה בפניה תוך שהוא דורש ממנה ללכת להתלבש.

על פי האישום החמישי, שלושה חודשים עובר למועד האישום הראשון, בעקבות חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו ומדברת עליו רע מאחורי גבו, משך בשערה, הלך לארון בחדר שינה וקרע את בגדיה, ואמר לה כי יהרוג אותה.

בנסיבות אלה, הלך הנאשם למטבח, נטל סכין, והצמידה לבטנה של המתלוננת.

3. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו, כאשר לגבי האישום הראשון- הודה כי היה בוויכוח בבית החולים, אך כפר כי תקף את המתלוננת או כי איים עליה, ולגבי האישום השני- כופר בקרות האירוע וטוען כי במטבח כלל אין דלת.

4. על עדי המאשימה נמנו:

4.

(1) ע"ת/1-המתלוננת (עמ' 6-26 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-א ב (27-30 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-ח ב (עמ' 30-36 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-רוני יהואש (עמ' 36-43 לפרוטוקול)

5. מטעם ההגנה העיד **הנאשם** (עמ' 43-47 לפרוטוקול).

6. דין ומסקנות

ברקע לכתב האישום יחסיהם הזוגיים של הנאשם והמתלוננת, שעל פי הטענה עלו על שרטון בשל התנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה, לאחר שעברו להתגרר יחד בבית אמו בטיירה.

ממסכת האישומים בכתב האישום עולה כי **בחמש** הזדמנויות שונות, במהלך כשלושה חודשים, נהג הנאשם באלימות מילולית ופיזית כלפי המתלוננת, מסכת שבסופה - הגישה המתלוננת תלונות נגדו במשטרה.

לצד אירועי כתב האישום, המתלוננת מתארת את הנאשם כאדם עצבני, הנוהג להשתולל ולהכות אף את אמו (עמ' 26 ש' 11), שהפנה כלפיה אלימות מילולית של איומים וקללות באופן תדיר (עמ' 8 ש' 21), לצד אלימות פיזית המתוארת בכתב האישום, ואלימות יומיומית אף על דברים של מה בכך (עמ' 7 ש' 14), שכללה בין היתר "צ'פחות" וסטירות בבטן, בגב ועל הפה ללא סיבה (נ' 1 ש' 16-17, ש' 19), התנהגות אלימה כתוצאה מסירוב להתנשק או לשכב עמו (נ' 4 ש' 20-22; עמ' 26 ש' 7-9), ועוד.

אמה של המתלוננת, **העדה א (ט) ב**, אף היא מעידה אודות אופיו האלים והתנהגותו האובססיבית של הנאשם כלפי המתלוננת, כשמתארת כי מראשית הקשר ביניהם הבחינה שהנאשם נוהג להתקשר עשרות פעמים למתלוננת, והיא הייתה חייבת לענות לו תמיד (עמ' 27 ש' 7-11), מתארת כי הנאשם איים עליה באופן אישי ביום האירוע שבאישום הראשון (עמ' 30 ש' 1-3), ואף מעידה כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם מכה אותה (עמ' 27 ש' 28-29).

דברים אלה מקבלים חיזוק בהודעתו של **העד ח ב**, אבי המתלוננת, לפיהם הראה לחוקר כי הנאשם התקשר 27 פעמים לטלפון הנייד שלו על מנת לדבר עם המתלוננת (נ' 8 ש' 20).

יש לציין כי אמה של המתלוננת מתארת אף אירוע אלימות לו הייתה עדה, בו סטר הנאשם על פניה של המתלוננת ביושבם בנוכחות חבריו (עמ' 29 ש' 22-27), ומשהתריעה בו כי תפנה למשטרה - התנצל הנאשם על

התנהגותו, ואמר כי הוא שתוי (עמ' 29 ש' 27-29).

עם זאת, אין להתעלם מכך כי העדה לא סיפרה על כך בהודעתה במשטרה, כיוון שלדבריה סיפרה באופן נקודתי אודות האירוע שבאישום ראשון, לגביו זומנה להעיד (עמ' 30 ש' 1-3), וכיוון שאירועי האלימות עם הנאשם כה מרובים- דיברה על האירוע המרכזי בבית החולים (עמ' 30 ש' 17-19).

א. אישום ראשון- תקיפה בבית חולים "מאיר"

מעדותה של המתלוננת עולה כי לאחר הכרות של מספר שנים, התעתדו השניים להתחתן, ועל כן התאסלמה ועברה להתגורר עמו בטירה, כפי שאף מעיד הנאשם (ת/4 ש' 9-14).

לטענתה- מכאן ואילך החל הנאשם לנהוג בה באלימות פיזית, לאיים עליה ולמנוע ממנה דברים (פרו' עמ' 6 ש' 5-6, 9; נ/1 ש' 5-6).

בעדותה בבית המשפט, תיארה המתלוננת כי ביום האירוע התלוותה לנאשם לבדיקה שעבר בבית חולים "מאיר" בכפר סבא, ובהזדמנות זו רצתה לבקר את סבתה המאושפזת באותו בית חולים (עמ' 6 ש' 14-16).

מעדותם של המתלוננת והנאשם, כמו גם מהערת החוקר רוני יהואש בחקירת הנאשם, אין חולק כי בעת האירוע בבית החולים היה הנאשם חבוש ברגלו ונעזר בקביים (עמ' 14 ש' 7-2; ת/4 ש' 2).

מהודעתה במשטרה עולה כי בעת שהיו בבית החולים, החלו לריב, הנאשם קיללה "שרמוטה" והיא בתגובה קיללה אותו והלכה למחלקה הכירורגית בה מאושפזת סבתה (נ/1 ש' 43-44).

לאחר שהנאשם יצא מהבדיקה, הגיע למחלקה בה שהתה המתלוננת על מנת לדבר איתה, אולם היא אמרה לו שיעזוב אותה. בתגובה הוא קילל אותה, איים כי יהרוג אותה אם לא תבוא עמו, נתן לה אגרוף בפנים, דפק לה את הראש בקיר, דרש שתחזיר לו את הטבעת שנתן לה, ירק עליה בחזה, ולאחר שהאחיות הזמינו משטרה - ברח מהמקום (נ/1 ש' 45-49).

בנקודה זו יוער כי הנאשם מכחיש שקילל את המתלוננת (ת/4 ש' 57), מכחיש שנתן לה בוקס ודחף את ראשה בקיר, אך מודה כי דחף אותה לאחר שדחפה אותו ונפל (ת/4 ש' 59), ומודה שירק עליה לאחר שירקה עליו (עמ' 44 ש' 5-6, 8-9; עמ' 46 ש' 32; עמ' 47 ש' 1; ת/4 ש' 5-7).

בבימ"ש העידה לגבי האירוע דנן - כי התפתחה ביניהם מריבה במהלכה הודיעה לו כי רוצה לעזוב אותו (עמ' 6 ש' 14-16) והוא בתגובה הרביץ לה (עמ' 6 ש' 23), משך בשיערה ונתן לה בוקסים, וכן ביקש את טבעת האירוסין שנתן לה (עמ' 6 ש' 27-28).

בעדותה מעל דוכן העדים לא זכרה המתלוננת פרטים רבים, בשל חלוף הזמן, נצרכה לרענן זיכרונה מתוך

הודעתה במשטרה (עמ' 6 ש' 31), וכך לאחר שעיינה בהודעתה במשטרה הוסיפה בבית המשפט כי בעת שביקש ממנה את הטבעת - איים לרצוח אותה, באומרו "אני אהרוג אותך", ירק עליה, דפק את ראשה בקיר, נתן לה בוקס בפנים, ואמר לה "לכי תזדייני" (עמ' 7 ש' 1-2, ש' 4-5; **נ/2** ש' 2).

דברים אלה מקבלים חיזוק בדו"ח הפעולה בסמוך לאחר האירוע בו ציינה המתלוננת כי הנאשם "נתן לה אגרוף בעין שמאל" (**ת/3** עמ' 1 ש' 8), ובדו"ח האירוע של קצין הביטחון של בית החולים בו ציינה כי הנאשם "הרביץ לה" (**נ/9** ש' 2).

לפי גרסת המתלוננת, לאחר ששוחחה עם דודה שהתקשר אותה עת לסבתה וצעקה לו בטלפון - התקשר האחרון לאביה וידע אותו במתרחש, והוא התקשר למתלוננת ואמר לה להגיש תלונה במשטרה על אתר (עמ' 17 ש' 27-28; עמ' 18 ש' 1).

בעקבות אירוע זה, פנתה המתלוננת להגיש תלונה במשטרה, להוציא צו הגנה כנגד הנאשם, והלכה בליווי שוטרים להוציא את חפציה מבית הנאשם (עמ' 31 ש' 26-27; **נ/7** ש' 11; עמ' 18 ש' 10-15), כשאביה שליווה אותה מעיד כי הייתה במצוקה (עמ' 31 ש' 28-32; עמ' 32 ש' 15).

גם במעמד צו הגנה מסרה בבימ"ש כי הוכתה בתגובה לפרידתה מהנאשם (**ת/2** ש' 8-9).

בעת שהגישה תלונה במשטרה צולמה החבלה שעל לחיה של המתלוננת, לדבריה - כתוצאה מהאגרוף שנתן לה הנאשם בפנים באירוע (**ת/1**; עמ' 9 ש' 23-24), והחוקר **רוני יהואש** שגבה תלונתה העיד ורשם שראה סימן אדום - כחול בלחי שמאל (**נ/2** ש' 23; עמ' 36 ש' 31).

גם **רס"ב מנחם מנקדי** ציין בדו"ח הפעולה בסמוך לאחר האירוע כי רואה סימן אדום קל בעינה השמאלית (**ת/3**).

אביה של נטלי, **ע"ת/3 ח ב**, חיזק את עדותה זו, ואישר כי אכן דיבר עמה בשעה שהייתה בבית חולים "מאיר" ביום האירוע, זאת לאחר שאחיו התקשר אליו ואמר לו כי שמע אותה צועקת ומבוהלת בטלפון (**נ/7** ש' 7-8; עמ' 31 ש' 2-3, ש' 15-16). לדבריו הדוד סיפר לו כי המתלוננת סיפרה שהנאשם איים עליה והכה אותה (עמ' 31 ש' 13) והאחיות במחלקה הגיעו על מנת להפריד ביניהם (עמ' 31 ש' 6).

משהתקשר אליה אביה בעצמו במעמד זה, שמע אותה כשהיא צועקת, מבוהלת ובוכה עד כי לא הצליח להבין מה היא אומרת (עמ' 31 ש' 9, ש' 11).

יש לציין כי גם האב לא זכר מעל דוכן העדים מספר פרטים, ולאחר ריענון זכרונם בהודעתו במשטרה - הוסיף כי המתלוננת סיפרה לו שהנאשם ירק עליה והרביץ לה ואחיות הזמינו את קצין הביטחון של בית החולים (עמ' 31 ש' 19-21; **נ/7** ש' 9-11).

לאור האמור, ניגשה המתלוננת להגיש תלונה במשטרה מיד לאחר האירוע (נ/1), ואף נחקרה באזהרה (נ/2) נוכח גרסת הנאשם לפיה היא שדחפה אותו וירקה עליו (ראו להלן).

בגרסתו של ע"ת/3 ח ב התגלתה סתירה נוכח הודעתו במשטרה בה מסר כי בעת ששוחח עם המתלוננת בטלפון בבי"ח- שמע את הנאשם צועק ברקע דברים לא ברורים, ואף ציין כי זיהה את קולו היטב הואיל ודיבר איתו בעבר בטלפון כשהתקשר אליו על מנת לבקש לשוחח עם המתלוננת (נ/7 ש' 14-15).

עם זאת, בבימ"ש מכחיש העד כי אמר את הדברים במשטרה (עמ' 32 ש' 25-28) ועומד על כי שמע רק את המתלוננת באותה שיחת טלפון (פרו' עמ' 31 ש' 23-24).

כמו כן מסר העד גרסתו במשטרה רק ביום **9.9.12**, כעבור שלושה ימים מהאירוע, כשלטענתו רק אז זומן לתת עדות מתחנת משטרת טייבה (עמ' 33 ש' 1).

בנסיבות אלה - בשל חלוף הזמן הרב (שלוש וחצי שנים), למן האירוע ועד לעדות בבימ"ש, אין בריענון זיכרונם של המתלוננת ואביה כדי להפחית ממשקל עדותם, לא כל שכן מקום בו זכרו את עיקרי האירוע, ונוכח קיומן של ראיות חיצוניות נוספות לאלימות זו- בחבלה על פני המתלוננת, בדו"ח הפעולה ובדו"ח האירוע של בי"ח, ובדברים שמסרה לאביה מיד לאחר האירוע, במצבה הנפשי סמוך לאירוע כמתואר ע"י האב, ובראשית הודאתו של הנאשם בדחיפה ויריקה על המתלוננת.

בגרסתו מודה **הנאשם** שדחף את המתלוננת וירק עליה, אולם לטענתו היה זה לאחר שהיא דחפה אותו וירקה עליו. לדבריו, המתלוננת זלזלה בו בהיותם בבית החולים כששאל עם מי היא מדברת בטלפון, והיא בתגובה אמרה לו שמדברת עם חברות ודחפה אותו הוא נפל - וכשקם - ירקה עליו, אז הוא ירק עליה בחזרה ודחפה (עמ' 44 ש' 5-6, 8-9; עמ' 46 ש' 32; עמ' 47 ש' 1; **ת/4** ש' 5-7).

לטענתו - בשלב זה ביטל את החתונה, דרש ממנה שתחזיר לו את הטבעת, והיא בתגובה זרקה לו את הטבעת על הרצפה, והם נפרדו (שם; **ת/4** ש' 3-5).

הנאשם אינו יודע להסביר את פשר תגובתו הקיצונית של ביטול חתונה ופרידה מהמתלוננת רק בשל שיחת טלפון שביצעה (עמ' 44 ש' 11-13).

גרסתו זו נסתרת מניה וביה בגרסתו במעמד הבקשה למתן צו הגנה, שם הכחיש באופן גורף כי הכה או איים על המתלוננת באירוע, וטען כי למעשה היא שניסתה ליצור עמו קשר ביומיים שחלפו למן מתן צו ההגנה במעמד צד אחד (**ת/2** דיון מיום 11.9.12 עמ' 3 ש' 10-16), כל זאת מבלי שיעלה כל טענה בדבר דחיפתה וירקה עליה.

גרסה זו של הנאשם אף סותרת את עדותו של אבי המתלוננת, לפיה מאז צו ההגנה חשד כי הנאשם נהג להתקשר לטלפון שלו ממספר "חסום" ולנתק (**נ/8** ש' 3-4, ש' 6, ש' 13), ולבסוף ביום 22.9.12 התקשר

הנאשם לר ב, בת דודתה של המתלוננת, וביקש לשוחח עם המתלוננת, וכתוצאה מכך- התגנבה המתלוננת מהבית ונסעה אליו לטירה (נ/8 ש' 7-9).

שינוי הגרסה המהותי של הנאשם מערער בנסיבות אלה את אמיתות גרסתו, ומחזק את גרסתה של המתלוננת באשר לאופן קרות האירוע.

למותר לציין כי למרות שהמתלוננת מכחישה כי דחפה את הנאשם בבית החולים וכי נפל על הרצפה, ולדבריה- הוא משקר (עמ' 9 ש' 27-28; נ/2 ש' 4)- לא נערך כל עימות ביניהם (ראו להלן).

יש לציין כי העובדה לפיה מיהר הנאשם לעזוב את המקום לאחר האירוע, עובדה המוכחשת מצדו כשלטענתו יצא החוצה וישב על ספסל על מנת לחכות לאמו שתבוא לקחת אותו כיוון שהיה על קביים (עמ' 45 ש' 29; עמ' 46 ש' 4; ת/4 ש' 62)- אף היא מחזקת את טענת המתלוננת.

חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת עולה בעדות הנאשם עצמו לפיה הסתיר את האירוע מאמו, ולדבריו כשהגיעה אמו לקחת אותו- לא האמינה לו שהמתלוננת לא חוזרת עימם לבית, והלכה לחפש אותה בבי"ח, כשהוא מודה כי לא סיפר לאמו אודות האירוע האלים שהתרחש ביניהם וכי המתלוננת הזעיקה משטרה (עמ' 46 ש' 11-17, ש' 19).

לאור כל האמור, הריני מרשיעה את הנאשם באירוע נשוא האישום הראשון.

אישום שני - נעילה במטבח

ב.

מעדותה של המתלוננת עולה כי ביום עובר לאירוע בבית החולים, ביקשה לעזוב את הנאשם ולחזור הביתה, לאור התנהגותו האלימה כלפיה וכלפי אמו (עמ' 6 ש' 11-12; עמ' 7 ש' 22).

בתגובה, נעל הנאשם את דלת המטבח, בו היו אותה עת, ולא איפשר לה לצאת (נ/1 ש' 35-36), לקח סכין ואיים עליה באומרו **"את לא תעזבי אותי, אני לא אתן לך לעזוב אותי, אני אשלח לך אנשים שיהרגו אותך"** (פרו' עמ' 7 ש' 26-27).

קיים שוני בין גרסאותיה של המתלוננת במשטרה ובבימ"ש באשר לאירועים הנ"ל:

במשטרה מתארת המתלוננת כי הנאשם נעל אותה, לקח מזלג הצמיד אותו לבטנה כאילו בכוונה לדקור אותה (עמ' 7 ש' 29-30) ואיים עליה כי **"אם לא תשתקי אני מכניס לך את זה בבטן"** (נ/1 ש' 35-37). לאור

עמוד 7

דבריו, שתקה המתלוננת והוא עזב את המזלג, אולם משהחלה לבכות - לקח סכין, אותה תארה כסכין לסלט בעלת ידית לבנה, וזרק לעברה (נ' 2 ש' 35-40).

עם זאת, בבימ"ש מעידה כי אמרה לו שיניח את הסכין ואז לקח הנאשם את המזלג (עמ' 7 ש' 28-29), וכלל לא מזכירה כי נעל את דלת המטבח ולא אפשר לה לצאת.

הנאשם מצדו מכחיש את המיוחס לו באישום זה, ובכלל זה מכחיש כי זרק עליה סכין (ת' 4 ש' 55). לטענתו הציע למתלוננת להתלוות אליו למחרת היום לבדיקה ברגלו בבית חולים, ואז תוכל גם לבקר את סבתה (ת' 4 ש' 51-53), באופן העולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת כי הסכימה להתלוות אליו למחרת היום לבדיקה בבי"ח (נ' 1 ש' 40).

בנסיבות אלה, אין מנוס מקבלת גרסת המתלוננת באופן חלקי.

בכל הנוגע לנעילת דלת המטבח - הרי שהדבר לא אוזכר בעדותה בבימ"ש, חרף העובדה כי מדובר בפרט מרכזי באירוע, וכן קיומה של דלת ואפשרות נעילתה - כלל לא נבדקו ע"י המשטרה (ראו להלן).

בנסיבות אלה לא הוכח היסוד העובדתי המספיק לשם הרשעת הנאשם בעבירת כליאת שווא.

בכל הנוגע לאיום ולניסיון התקיפה - למרות שקיימת סתירה בין תיאוריה בבימ"ש ובמשטרה, הרי שלאור חלוף הזמן מדובר בסתירה סבירה והגייונית, נוכח העובדה כי גרעין עדותה הינו קוהרנטי בכל הנוגע לעצם האיום באמצעות מזלג וסכין, ואופן האיום בכל אחד מאלה - זריקת הסכין והצמדת המזלג לבטנה, כשהכוונה לדקור בין במילים ובין בתנועה.

יש לציין כי עדות המתלוננת לפיה היה הנאשם מגובס ברגלו במהלך אירוע זה (נ' 1 ש' 41-42), אינה מפחיתה ממשקל עדותה, הואיל ומדובר באלימות היכולה להתבצע עם רגל מגובסת, ואדרבא - יכולה להסביר מדוע בחר לזרוק לעברה את הסכין, ולא לגשת אליה בשנית.

לאור האמור, הריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו באישום השני, ומזכה אותו מעבירת כליאת שווא.

אישום שלישי - אלימות במהלך שיחה עם האם

ג.

במסגרת התנהגותו האלימה, העידה המתלוננת כי הנאשם שבר לה שלושה מכשירי טלפון נייד, כשאישום זה נסוב על אחד מאלה, בו שבר את מכשירה בעת ששוחחה עם אימה (פרו' עמ' 7 ש' 15-16).

מעדות המתלוננת עולה כי ברקע לאירוע עמדו תחושות הנאשם כי אימה של המתלוננת מנסה להפריד ביניהם.

לטענתה, הגם שאמה ניסתה להשלים עם הקשר בינה לבין הנאשם, משהחלה להתערב בקשר ביניהם ולומר לה כי הנאשם אינו טוב עבורה, סירב הנאשם כי המתלוננת תהיה עמה בקשר (עמ' 10 ש' 20-23).

תיאורה של המתלוננת לפיה ניצבה "בין הפטיש לסדן" עולה פעמים רבות במהלך עדותה, כשמחד גיסא ניצבה אהבתה לנאשם, ומאידך-אהבתה ורצונה לרצות את הוריה, בעיקר נוכח גילה הצעיר (עמ' 19 ש' 11-12; עמ' 22 ש' 27-28).

בהודעתה הראשונה במשטרה מתארת המתלוננת כי שבועיים עובר לאירוע בבית החולים, שוחחה עם אמה בטלפון, ותוך כדי כך- החל הנאשם לקלל את אימה, זרק את הטלפון הנייד על הרצפה ושבר אותו, ואמר לה כי לא תדבר עם אמה יותר (**נ/1** ש' 22-26).

בשל פחדה ממנו ואהבתה אליו, הסכימה לכך המתלוננת, והתקשרה לאימה על מנת להגיד לה כי היא לא רוצה שום קשר איתה בהתאם למצוות הנאשם (**נ/1** ש' 26-27).

רק לאחר שהתקשרה לחברתה **ליידי** ועירבה אותה במתרחש- שוחחה עמו האחרונה ושכנעה אותו לאפשר למתלוננת להיות בקשר עם אימה, הנאשם התרצה, ונתן למתלוננת ללכת לאמה (**נ/1** ש' 29-31).

עם זאת, כיוון שאמה הבטיחה כי תחזיר את המתלוננת באותו ערב ולא עשתה כן - הגיע הנאשם לבית האם, קילל והאשים אותה כי מנסה להפריד ביניהם, ומשהגיע עם המתלוננת לביתו בטירה- נתן לה אגרופ בכתף, היא התקפלה מכאבים וניסתה לצעוק - אבל הוא סתם לה את הפה, ואיים כי "**אם תצעקי אני הורג אותך**" ולכן שתקה (**נ/1** ש' 32-34).

אף לגבי אישום זה נזקקה המתלוננת בבימ"ש לריענון זיכרון מתוך הודעתה במשטרה (עמ' 7 ש' 31-32) לאחריו העידה כי האירועים התרחשו כשבועיים עובר לאירוע בבית החולים, לאחר שהשתתפה בבריתה של אחייניתה, חזרה לבית הנאשם לאחר האירוע בהיותה שתויה, וזאת מבלי שאמה תדע על כך, כאשר למחרת בבוקר, התעוררה ואמרה לנאשם כי אינה רוצה להיות עמו עוד בקשר, שוחחה עם אמה בטלפון ואמרה לה כי רוצה לחזור הביתה, ובתגובה אמרה לה אמה כי הנאשם אינו טוב בשבילה, ושתבוא הביתה (עמ' 8 ש' 1-6).

בשלב זה, משהבין הנאשם את אופי הדברים הנאמרים בשיחה- כעס על כי האם רוצה להפריד בינו לבין המתלוננת והתחיל לקלל אותה במילים כגון "**שרמוטה**" ו"**כחבא**", באופן המוכחש ע"י הנאשם (**ת/4** ש' 37), לקח את הטלפון מידיה של המתלוננת ושבר אותו על הרצפה (עמ' 8 ש' 6-8).

לאור האמור, מתארת המתלוננת כי בכתה והנאשם לקח אותה למקום העבודה של אמה, אולם החזיר אותה אליו לבית בלילה (עמ' 8 ש' 10-12).

בשלב זה, לאחר ריענון זיכרונה מהודעתה במשטרה- הוסיפה המתלוננת בעדותה בבימ"ש כי משהגיעו לביתו - רבו בשנית, ובמהלך הריב צעק עליה הנאשם, ונתן לה אגרופ בכתף בעטיו התפתלה מכאבים (עמ' 8 ש' 13-15).

יש לציין כי חרף שוני מסוים בגרסאות, הרי שגם במקרה זה- העידה המתלוננת על עיקרי האירוע באופן עקבי וסדור, והשתכנעתי כי שבירת מכשיר הטלפון הנייד, האגרוף בבטן והאיומים -אכן התרחשו בהתאם לעדות המתלוננת.

לא זאת אף זאת, שעדותה של אם המתלוננת, מחזקת את גרסתה בכל הנוגע לנסיבות האופפות את האירוע.

כך, מעדותה של **ע"ת/2 - א ב** עולה כי טרם אירוע הבריתה, ביקשה את רשותו של הנאשם שהמתלוננת תגיע לאירוע, והנאשם הסכים בתנאי שתחזיר אותה אליו עד לחצות (עמ' 27 ש' 29-32).

עם זאת, לאחר האירוע מעידה א ב כי שתתה ולא הייתה מסוגלת לנהוג, לצד העובדה כי פחדה לנסוע לטירה בשעות מאוחרות של הלילה, ועל כן לא החזירה את המתלוננת. בתגובה- התקשר אליה הנאשם, קילל אותה, ואיים כי היא לא תראה את המתלוננת יותר (פרו' עמ' 28 ש' 1-5; **נ/6** ש' 5-7).

למחרת בבוקר, גילתה כי המתלוננת איננה, ואף לא ענתה לה לטלפון הנייד, אולם בהמשך התקשרה אליה בוכה וביקשה לחזור הביתה, כפי שמתארת אף המתלוננת (עמ' 28 ש' 8-11).

עוד עולה מעדותה כי הנאשם שבר למתלוננת מכשירי טלפון ניידים מספר פעמים (עמ' 29 ש' 2), הגם שבהודעתה במשטרה אזכרה פעם אחת (**נ/6** ש' 11; עמ' 29 ש' 17).

עדויותיהן של המתלוננת ואימה מהימנות עלי, הותירו רושם אמין, ומתיישבות זו עם זו בחלקים שונים של מהלך האירוע.

בנסיבות אלה, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם השליט את רצונו על המתלוננת ואימה, בכך שרק "ברשותו" ו"בתנאיו"-הלכה המתלוננת לאירוע של משפחתה, וחזרה להיות בקשר עם אימה, באופן שמחזק את הטענות בדבר אופיו האלים והשתלטן ושבירת מכשיר הטלפון (לפחות פעם אחת).

אף הוכח במידה מספקת כי הנאשם כעס מאוד בעת שהגיעו לביתו בטיירה, כיוון שהמתלוננת ואימה "המרו את פיו", באופן המתיישב לחלוטין עם הכאת המתלוננת בעת שהיו לבדם.

לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו באישום השלישי.

אישום רביעי - לבוש חשוף

ד.

המתלוננת מתארת בעדותה כי כחודש עובר לאירוע נשוא האישום הראשון, מדדה בגדים ששלחה לה אחותה מארה"ב. משראה זאת הנאשם - נתן לה סטירה בפניה ואמר לה שתלבש משהו אחר (עמ' 8 ש' 26-30; **נ/2** ש' 14; **נ/1** ש' 19-20).

יש לציין כי לא זו בלבד שעדותה בעניין זה מהימנה עלי, אלא שחיזוק לכך ניתן בגרסתו של הנאשם לפיה הודה כי אסר על המתלוננת ללכת בבגדים חשופים בפומבי, כיוון שהדבר נוגד את המסורת הערבית, ופוגע בכבודו (ת/4 ש' 32-33), אולם מכחיש כי הכה אותה בשל כך (עמ' 45 ש' 8-10).

מהימנות גרסתה של המתלוננת (ראו להלן), בד בבד עם ראשית הודאתו של הנאשם בכך שהשליט פעם נוספת את רצונו על המתלוננת, מעלה כי האירוע התרחש בהתאם לגרסתה.

לאור האמור, הריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו באישום הרביעי.

ה. אישום חמישי - הצמדת סכין לבטן

בכל הנוגע לאירוע זה, מסרה המתלוננת במשטרה כי לאחר שדיברה עם חברתה ליידי וסיפרה לה שהנאשם מתייחס אליה בחוסר כבוד, ולאור דבריה, פנתה ליידי אל הנאשם ושוחחה עמו על כך (נ/1 ש' 8-10).

בתגובה, כעס הנאשם על שהמתלוננת דיברה בו סרה, משך לה בשיער, קרע חלק מבגדיה שהיו בארון, ואיים כי יהרוג אותה. בהמשך, הלך למטבח לקח סכין והצמידה לבטנה, ורק לאחר שעלה בידי המתלוננת להרגיע אותו, השלימו (נ/1 ש' 11-15).

בבית משפט זכרה המתלוננת רק כי באירוע זה בעת ששוחחה בטלפון עם חברתה חשב הנאשם כי היא בוגדת בו, משך בשיערה ואיים עליה בסכין (עמ' 6 ש' 14; עמ' 9 ש' 11; נ/1 ש' 7; נ/2 ש' 7-8).

בבית המשפט נזקקה המתלוננת לרענן זיכרון נוסף מהודעתה במשטרה (פרו' עמ' 9 ש' 9) לאחריו העידה כי באירוע האמור הלך הנאשם לארון הבגדים וקרע את בגדיה, וכשניסתה להסביר לו כי שוחחה בטלפון עם חברתה- לקח הנאשם סכין וניסה להצמיד לה לצוואר (עמ' 9 ש' 12-15).

המתלוננת לא זכרה מה קרה עם הסכין בהמשך, ורק לאחר רענן זיכרון נוסף - הוסיפה כי הנאשם איים לרצוח אותה והצמיד את הסכין לבטנה, אותו תיארה כסכין בשר בעלת ידית חומה באורך כ-20 ס"מ (נ/2 ש' 12), ובשלב זה- דחפה אותו וניסתה להרגיעו, עד שנרגע (עמ' 9 ש' 16-18).

משנשאלה לפשר הסתירה בין גרסתה בבימ"ש לפיה הצמיד את הסכין לצווארה לבין גרסתה במשטרה לפיה הצמיד את הסכין לבטנה- ענתה כי הצמיד את הסכין לצווארה בתחילת האירוע (עמ' 9 ש' 20-21).

הגם שאודות איום בסכין סיפרה המתלוננת גם לקצין הביטחון בבית החולים (אישום ראשון) (נ/9 ש' 3), הרי שקיימת סתירה בגרסתה בכל הנוגע למועד האירוע: בדו"ח הפעולה בסמוך לאחר האירוע בבית החולים ציינה

המתלוננת כי הנאשם איים עליה בעבר בסכין- בערך כשבוע עובר לאירוע נשוא האישום הראשון (**ת/3** עמ' 2 ש'2), זאת בניגוד למועד אירוע זה- בו איים עליה בסכין- שארע כשלושה חודשים עובר לאירוע האישום הראשון.

יצוין כי אף האירוע בו זרק לעברה סכין (אישום שני) ארע ביום שקדם לאירוע האישום הראשון, שאף הוא אינו עולה בקנה אחד עם הדברים שמסרה לשוטר.

לטענת המתלוננת לאירוע זה הייתה עדה אמו של הנאשם, שהתעוררה משינה (עמ' 9 ש' 12-15; **נ/2** ש' 21), כשבמסגרת - נקבה המתלוננת בשמה של האם ומסרה את מספר הטלפון שלה, אולם לא בוצעה כל פעולת חקירה בעניין זה (ראו להלן), והיא אף לא הובאה לעדות בבית המשפט (עמ' 46 ש' 23).

למותר לציין כי המשטרה אף לא חקרה את חברתה של המתלוננת לידי, אודות החלק המיוחס לה באירוע, וכן לא בדקה קיומה של סכין בהתאם לתיאורה של המתלוננת (ראו להלן).

יוער כי הנאשם בגרסתו - צוחק ומכחיש כי הצמיד סכין לבטנה של המתלוננת וטוען כי אלה דברים שאביה אמר לה להגיד במשטרה (**ת/4** ש' 27), וכן מכחיש כי משך בשיערה או כי קרע את בגדיה (**ת/4** ש' 19-24).

עם זאת, הנאשם הודה כי אסר על המתלוננת להסתובב עם חברתה לידי שלטענתו הייתה בחברת תושבי טירה שהתעסקו בסמים ולא רצה שתדרדר את המתלוננת (עמ' 44 ש' 21-23), והודה כי דיבר בעצמו עם לידי בטלפון ואמר לה זאת (**ת/4** ש' 19-22, ש' 24).

למרות הסתירות כנ"ל - חוזרת המתלוננת על חלקו הארי של האירוע - האיום בסכין וקריעת הבגדים - במשטרה ובבימ"ש. למרות הפער בין עדותה בדבר איום בסכין על צווארה, כפי שהעידה בבימ"ש טרם ריענון הזיכרון, לבין הצמדת הסכין לבטנה, כפי שהעידה במשטרה - הרי שאין בכך כדי להפחית ממשקל גרסתה, בשים לב לזמן שחלף.

יש לציין כי בכל הנוגע לאישום זה, חרף מחדלי החקירה המהותיים, הריני מקבלת את גרסת המתלוננת, בהיותה עדה מהימנה ואמינה (ראו להלן), והריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו באישום החמישי.

גרסת הנאשם

1.

בפתח הדברים ייאמר כי הנאשם הותיר רושם בלתי מהימן, ועדותו אינה מתיישבת עם התשתית הראייתית בתיק.

הנאשם מכחיש בגרסתו באופן גורף כי נהג באלימות מילולית או פיזית כלפי המתלוננת (**ת/4** ש' 7-8, ש' 16-17, ש' 46-47), למעט באירוע נשוא האישום הראשון כמפורט לעיל, תאר יחסים טובים וקרובים בינו לבין המתלוננת (**ת/4** ש' 29-30), וכי כשהייתה בביתה- הייתה בוכה ומבקשת שיבוא לקחת אותה בחזרה אליו לטירה

(ת/4 ש' 46-47), כל זאת בטרם התערב אביה וניסה להפריד ביניהם.

חרף הכחשותיו של הנאשם, וטענתו כי אהב את המתלוננת ודאג לה, רצה להתחתן איתה (עמ' 44 ש' 25-29), ולא עשה לה שום דבר רע (עמ' 46 ש' 1-2), הרי שמגרסתו - עולים אותות האמת המחזקים את גרסתה של המתלוננת, ומעידים כי יש רגלים לדבר:

כך, הגם שהנאשם מכחיש כי סטר למתלוננת (עמ' 45 ש' 6) ומכחיש כי שבר לה את מכשיר הטלפון הנייד, הרי שמודה כי מכשירה התקלקל הואיל ונפל לאסלה (עמ' 45 ש' 15-18; ת/4 ש' 40).

כמו כן בעת ששולל הנאשם במשטרה הצמדת סכין לגופה של המתלוננת - לא זו בלבד כי אינו מזדעזע למשמע האשמות חמורות אלה, אלא מגדיל לעשות וצוחק (עמ' 45 ש' 1-4).

באופן דומה, למרות שמכחיש את טענותיה של המתלוננת לפיהם הכה את אמו (עמ' 46 ש' 21), וחרף גרסת המתלוננת לפיה אמו הייתה עדה לאירוע נשוא האישום החמישי וכי הוא ברח מבי"ח באישום הראשון בניגוד לטענתו כי אמו אספה אותו והא המתין לה על ספסל - הנאשם נמנע מהבאתה של אמו לעדות בבימ"ש, ואף שולל זאת במפורש בטענה כי "**לא צריך, אני סוגר את הפינה**" (עמ' 46 ש' 23).

הנאשם הודה כי קינא למתלוננת, אך טען כי נתן לה לדבר עם מי שרצתה, וכי למעשה - היא שקינאה לו, ולדוגמא - לא נתנה לו לדבר אפילו עם בת דודתו (עמ' 44 ש' 15-17).

- הנאשם הודה כי אסר על המתלוננת להסתובב עם חברתה לידי שלטענתו הייתה בחברת תושבי טירה שהתעסקו בסמים ולא רצה שתדרדר את המתלוננת (עמ' 44 ש' 21-23), והודה כי דיבר בעצמו עם לידי בטלפון ואמר לה זאת (ת/4 ש' 19-22, ש' 24). עם זאת מכחיש כי משך בשיערה של המתלוננת, או כי קרע את בגדיה באירוע האמור.

יוער כי דברים אלה אינם מונעים מהנאשם להודות כי השתמש בסמים מסוג חשיש ובאלכוהול בעת שהיה בן זוגה של המתלוננת (עמ' 44 ש' 25-29; ת/4 ש' 68), כפי שמעידה אף המתלוננת (נ/1 ש' 62-63; עמ' 44 ש' 30-31; עמ' 45 ש' 12), באופן שאינו מתיישב עם הסיבה בה נקב להתנגדותו לחברות בין המתלוננת ללידי.

הנאשם הודה כי אסר על המתלוננת ללכת בבגדים חשופים מחוץ לבית, כיוון שהדבר לא מכבד אותו ואת המסורת הערבית (עמ' 45 ש' 8-10).

את גרסתה של המתלוננת מסביר הנאשם בכך שאומרת דברים שאביה אמר לה להגיד (ת/4 ש' 7-8, ש' 27, ש' 76; עמ' 46 ש' 30), הואיל והאחרון "שנא ערבים" בכלל, ואותו - בפרט, רצה שייפרדו, והתנגד לקשר ביניהם מתחילתו (ת/4 ש' 14-15; עמ' 45 ש' 1-4), כפי ששמע אותו אומר למתלוננת בטלפון פעמים רבות (עמ' 45

ש' 26).

עם זאת, בכל הנוגע לאמה של המתלוננת- טוען הנאשם כי היו ביחסים טובים, עד כדי שנפגע מהדברים שאמרה עליו בעדותה בבית המשפט ובמשטרה (עמ' 47 ש' 5-8, ש' 14-15).

דברים אלה מתיישבים אף עם עדותן של המתלוננת ואמה, לפיהן האם ביקרה בבית הנאשם בטירה מספר פעמים, וניסתה להשלים עם הקשר ביניהם (עמ' 10 ש' 11), הגם שהדבר נעשה בלית ברירה לאחר שהבינה כי המתלוננת אוהבת את הנאשם והסנקציות בהן נקטה לא עזרו לסיום הקשר ביניהם (עמ' 27 ש' 22-25; נ/6 ש' 11).

המתלוננת מכחישה כי אביה אמר לה מה להגיד במשטרה (עמ' 9 ש' 26; עמ' 10 ש' 2-3).

יוער כי המתלוננת ואביה אינם מסתירים את הקושי של הוריה לגבי הקשר בינה לבין הנאשם, והמתלוננת אף אינה מסתירה כי הגיעה למשטרה להתלונן ביום 22.9.12 רק בגלל אביה, אך שתוכן עדותה הינו אמת.

מהאמור עולה, כי ראשית הודאתו של הנאשם כמפורט לעיל עוברת כחוט השני ומתיישבת בנקודות שונות עם גרסת המתלוננת בדבר האלימות (המילולית והפיזית) שהפעיל על מנת לכוון את התנהגותה - לפי רצונו.

ז. מהימנות המתלוננת

למרות שברקע לכתב האישום, מתארת המתלוננת מסכת אלימה מצד הנאשם, הרי שלאורך עדותה במשטרה ובבימ"ש ניכר כי אינה מעוניינת להעיד נגדו ולהכפישו, מקום בו אירועים אלה הינם בבחינת פרק שנגמר בעברה, וכיום אינה מצויה בכל קשר עם הנאשם (עמ' 7 ש' 6-8; עמ' 24 ש' 22-25).

כך למשל, סירבה לנקוב בבית המשפט בשמה של חברה שהייתה עדה לאלימות הנאשם כלפיה (עמ' 10 ש' 24-27; עמ' 8 ש' 21-25).

יש לציין כי נוכח מחדליה החמורים של המשטרה באיתור עדים בשמם נקבה המתלוננת במשטרה (ראו להלן), ובהימנעות מחקירתם בעת הרלוונטית, הרי שאין בסירוב זה כדי להיזקף לחובתה של המתלוננת בשלב זה (עמ' 11 ש' 8-9; עמ' 10 ש' 28-29).

השתכנעתי כי בנסיבות אלה, נמנעה המתלוננת לאורך כל הדרך מהגשת תלונות נגד הנאשם בשל אהבתה אליו (נ/2 ש' 10; עמ' 7 ש' 18), וכפי שמעידה אמה - אף משהחל הנאשם להכותה- סירבה המתלוננת להמלצתה של האם להגיש תלונה נגד הנאשם (עמ' 27 ש' 28-29).

רק משכלו כל הקיצים הגישה תלונה, כשלהדבריה "לא רציתי לעצור אותו או משהו, רציתי שיירגע עם המכות שלו" (עמ' 9 ש' 1; נ/1 ש' 52), בהתאם לעדות האם בבימ"ש- לפיה משהחמירה האלימות - הבינה

המתלוננת כי חרף אהבתה - עליה לעזוב את הנאשם (עמ' 28 ש' 14-17).

למעשה אף משהגישה את התלונות נגדו - לא מיהרה לשתף פעולה בחקירה (נ/3 ש' 2, ש' 7; עמ' 20 ש' 5), ביקשה לבטל את התלונות זמן קצר לאחר מכן, הגם שתוכן אמת (עמ' 24 ש' 22-25; נ/5), וביקשה להימנע ממתינות מעל דוכן העדים (עמ' 8 ש' 17; עמ' 7 ש' 6-8, ש' 23-24).

בחנית נסיבות הגשת התלונה השנייה כנגד הנאשם ביום 22.9.12 מעלה כי הגיעה למשטרה בליווי אביה, לאחר שיצאה מטירה בליווי המשטרה (נ/8 ש' 9-11; עמ' 19 ש' 16-24; עמ' 20 ש' 1-2; עמ' 23 ש' 15-19; עמ' 26 ש' 12-16; נ/4 ש' 26-29) - אך לא רצתה להגיש תלונה נגד הנאשם (נ/3 ש' 2, ש' 7). רק לאחר שדיברה עם אביה - נכנסה שוב כעבור כשעה לחוקרת והגישה תלונה (נ/4; עמ' 20 ש' 10-11; עמ' 21 ש' 12, ש' 15-19), וגם בה - הדגישה כי לא הייתה כל אלימות מצד הנאשם כלפיה בלילה הקודם, והתלונה רק על מקרי אלימות קודמים (עמ' 20 ש' 21-27).

לא זאת אף זאת, אלא שכיומיים לאחר מכן הגיעה המתלוננת למשטרה וביקשה לבטל את התלונות נגד הנאשם (נ/5).

באופן דומה, המתלוננת מעידה בכנות כי נמנעה מהגשת תלונה נגד הנאשם בעבר בגין אונס (עמ' 24 ש' 12-15; עמ' 11 ש' 30; עמ' 12 ש' 10), ובתלונתה השנייה - בחרה להעלים את העובדה כי התלונה בעבר נגד הנאשם כדי לא להרע את מצבו (עמ' 20 ש' 13-16; עמ' 13 ש' 18-20).

יתרה מכך, המתלוננת מקפידה לתאר את האירועים כפי שהתרחשו מבלי להגזים או להשחיר את פניו של הנאשם יתר על המידה.

כך מדויקת במשטרה (ביום 22.9.12) כי לא היה כל אירוע אלימות בערב הקודם, ומתלוננת רק כדי להרתיע את הנאשם מליצור עמה קשר (נ/3 ש' 7, ש' 13-15, ש' 19; עמ' 20 ש' 28-32; עמ' 21 ש' 1-3), ואף אביה מודה כי לא סיפרה לו על אירוע אלימות מיום 21.9.12 (עמ' 8 ש' 28), שוללת במפורש כי לא היו אירועי אלימות מאז תלונתה הקודמת ביום 6.9.12 ועד ליום 22.9.12 (נ/4 ש' 54-55), מתארת כי נהגו באימה בכבוד בעת שביקרה בבית הנאשם בטירה (עמ' 10 ש' 16-17), מדגישה כי הנשיכה שנשך הנאשם בצווארה לא בוצעה בכוח, ושוללת כי נעשתה מתוך פגיעה בה (נ/4 ש' 36; עמ' 23 ש' 20-25, ש' 28-32; עמ' 24 ש' 1-2, ש' 3-7; עמ' 25 ש' 15-17) למרות שאביה התרשם כי מדובר בחבלה בצווארה לה גרם הנאשם באלימות (נ/8 ש' 15-16), וכן מסרה כי לא נזקקה לטיפול רפואי בשל אלימות הנאשם (נ/1 ש' 53).

במקום אחר, יודעת המתלוננת להפריד בעדותה בין אירוע בעבר בו כפה עליה הנאשם יחסי מין בניגוד לרצונה (נ/4 ש' 40-43; עמ' 26 ש' 20-21, ש' 24-26), לגביו לא התלוננה כאמור בשל אהבתה לנאשם (עמ' 26 ש' 27-28), לבין האירוע בו שכבה עמו ביום 21.9.12, לא בלב שלם, אך במפורש לא בכוח (נ/4 ש' 23-25; עמ' 22 ש' 29-32; עמ' 30 ש' 1-4).

דוגמא נוספת לכך שהמתלוננת לא מבקשת להצטייר כקורבן - עולה נוכח העובדה לפיה לא הזכירה בעדותה במשטרה או בבימ"ש שטופלה בטיפול פסיכיאטרי בעקבות התנהגותו האלימה של הנאשם כלפיה - והדבר עולה רק בעדותה של אימה (נ/6 ש' 15-16).

זאת ועוד, המתלוננת מתארת בגילוי לב פרטים היכולים לשמש לרעתה ובכלל זה - כי הוריה התנגדו לקשר עם הנאשם (עמ' 10 ש' 8-9; עמ' 19 ש' 14-15), מודה במפורש כי דודתה ובת דודתה השפיעו עליה בכל הנוגע להגשת תלונה במשטרה נגד הנאשם (עמ' 9 ש' 2-3; עמ' 10 ש' 2-3; עמ' 13 ש' 1-2; עמ' 20 ש' 13-16), מתארת כי חמקה מבית אביה ונסעה לנאשם בניגוד לרצונו (נ/4 ש' 13-16, ש' 19; עמ' 22 ש' 1-22) וכי היו לה ייסורי מצפון על התנהגותה זו (עמ' 22 ש' 24-26), ומעידה כי נפגשה עם הנאשם תוך הפרת צו הגנה תלוי ועומד בעניינם (נ/3 ש' 17; עמ' 18 ש' 30-31; עמ' 19 ש' 1, ש' 5-6).

המתלוננת אף לא מחדת ומעידה כי כשנה לאחר פרידתם, הלכה לבקר את הנאשם בבית החולים לאחר שנפגע, וחזרה להיות עמו בקשר (עמ' 25 ש' 22-25), כפי שמעידה אף אמה (עמ' 28 ש' 17-18).

בנסיבות אלה, הותירה המתלוננת רושם מהימן ואמין, כשניכר כי לא זו בלבד שהיא אינה מונעת מרגשות נקם או כעס כלפי הנאשם כלל ועיקר, אלא אף אינה מבקשת את קרבתו או את הקשר עמו בדרך כזו או אחרת.

בכל הנוגע לסתירות מסוימות הקיימות בין גרסתה במשטרה לעדותה בבימ"ש, כמו גם הצורך בריענון זיכרונה באופן תכוף למול גרסתה במשטרה - הרי שאלה נעוצות בזמן הרב שחלף מאז קרות האירועים, אינן מהותיות, ואין בהן לכשעצמן כדי לפגום באמינותה.

יש לציין כי עדותם של הורי המתלוננת הינה מהימנה ואמינה אף היא.

בדומה למתלוננת - הם אינם מרחיקים עצמם מהאירועים, אינם מגזימים בגרסתם על מנת להשחיר את פני הנאשם יתר על המידה, והם אינם מכחדים פרטים המאירים את המתלוננת באור שלילי או שאינו קורבני.

אדרבא- אמה של המתלוננת מתארת אותה כילדה לא ממושמעת, בעלת דימוי עצמי נמוך המצויה כיום בטיפול פסיכולוגי (עמ' 28 ש' 21-23), ואביה- מעיד כי הינה ילדה בעייתית (עמ' 33 ש' 21).

בנוסף, הוריה לא הסתירו בעדותם את מורת רוחם מהקשר בינה לבין הנאשם, כאשר אימה של המתלוננת העידה כי ניסתה למנוע את הקשר ביניהם באמצעות הפעלת סנקציות כלפי המתלוננת דוגמת החרמת הטלפון הנייד (עמ' 27 ש' 13-14), ואביה העיד במפורש כי לא אהב את הנאשם מלכתחילה ולא רצה שיהיה עם בתו בקשר (נ/7 ש' 23-24; עמ' 32 ש' 1-6; עמ' 33 ש' 8-11), ואף ניסה להפריד ביניהם בכל דרך (עמ' 33 ש' 13, ש' 18).

יתרה מכך, אמה של המתלוננת מעידה במפורש כי לא ראתה חבלות על גופה של המתלוננת במהלך התקופה בה הייתה בקשר עם הנאשם, למרות טענותיה כי מרביץ לה (נ/6 ש' 3-4; עמ' 30 ש' 12), וכי המתלוננת

המשיכה לחזור ולהיות בקשר עם הנאשם חרף אלימותו כלפיה (עמ' 28 ש' 13; עמ' 27 ש' 22-25), ואף מעידה על המתלוננת כמי ששבה לבקר אותו בבית חולים לאחר תום הקשר ביניהם כיוון שזה היה "**חזק ממנה**" (עמ' 28 ש' 17-18).

אביה של המתלוננת מעיד באופן אותנטי כי לא ידע אודות אלימות הנאשם מהמתלוננת בעת הרלוונטית, אלא רק מגרושתו בשלב מאוחר יותר (עמ' 33 ש' 4-5, ש' 7; **נ/7** ש' 17-19).

יש לציין כי הגם שלא מן הנמנע כי אביה של המתלוננת הניע אותה להגיש את התלונות ביום 22.9.12 וביום 6.9.12, כמו גם את צו ההגנה, למרות שמכחיש זאת (עמ' 35 ש' 6-15), הרי שלא התרשמתי כי היה בכך כדי להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת או כדי לקעקע את אמיתות תוכן התלונות, לאור כל המפורט לעיל.

לא נעלם מעיני כי גרסאותיהם של ההורים אין חפות מפערים וסתירות.

כך, בהודעתו במשטרה סיפר האב על צו ההגנה שהוצא כנגד הנאשם, אולם שלל באופן תמוה קיומה של תלונה קודמת נגד הנאשם (**נ/8** ש' 33-34), למרות שכזו הוגשה כשבועיים קודם לכן, כשלטענתו בבימ"ש- לא זכר זאת (עמ' 34 ש' 15-17; עמ' 35 ש' 4, ש' 21, ש' 26-29).

סתירה נוספת נוגעת לעובדה לפיה במשטרה תאר כי שמע את הנאשם צועק ברקע בעת ששוחח עם המתלוננת בטלפון לאחר האירוע בבית החולים, בעוד שבבימ"ש הכחיש זאת מכל וכל, ועמד על כי שמע את המתלוננת בלבד (**נ/7** ש' 14-15; עמ' 32 ש' 25-28; עמ' 31 ש' 23-24).

כמו כן בעדותה במשטרה לא אזכרה האם את האירוע בו נכחה בעת שסטר הנאשם על פניה של המתלוננת בנוכחותה, למרות שמדובר באירוע אלימות יחיד לו הייתה עדה (עמ' 29 ש' 22-27) וחזקה עליה כי זכרה אותו היטב, כמו גם העובדה כי לא הזכירה במשטרה את דבר שבירת מכשירי הטלפון הניידים של המתלוננת ע"י הנאשם (עמ' 29 ש' 2, ש' 17).

עם זאת, בחינת הסתירות מעלה כי לא זו בלבד שאין מהותיות, אלא שבחלקן פועלות לטובת הנאשם, וממילא אין בהן כדי לערער את הרושם המהימן והאמין שהותירו עדים אלה, כמו גם של המתלוננת.

ח. מחדלי חקירה

מעדותו של החוקר **רס"מ רוני יהואש** שחקר את הנאשם בתיק וגבה אחת מהודעותיה של המתלוננת, עולה מסכת מחדלים מהותיים ומשמעותיים במהלך החקירה, היורדים לשורש השאלות השנויות במחלוקת (**ת/4**; **נ/2**; עמ' 36 ש' 23, ש' 27).

יחד עם זאת - לא היה במחדלים אלה כדי לפגום במהימנות עדי התביעה כנ"ל, או לעורר כל ספק בדבר אשמת

הנאשם במיוחס לו בכתב האישום (למעט כליאת השווא).

אליבא עדותו לא היה בתיק זה חוקר אחראי, כי אם בכל פעם חקר חוקר פנוי אחר (עמ' 37 ש' 3-4), כשקצין החקירות הוא שהחליט בדבר ביצוע פעולות חקירה (עמ' 37 ש' 8).

למותר לציין כי במצב דברים זה, נוכח ריבוי חוקרים בתיק ובהעדר חוקר אחראי המלווה את התיק לכל אורכו, אין תימה כי פעולות חקירה אלמנטריות ומהותיות מאוד לא בוצעו, טענות בסיסיות ומהותיות לא נבדקו, ועדים לא אותרו או לחילופין- לא עומתו עם סתירות רלוונטיות.

כך, אין בפיו של החוקר הסבר לכך שמעצרו של הנאשם לא התבקש בתיק זה, חרף העובדה כי המתלוננת והוריה דיווחו אודות מספר אירועי אלימות פיזית ומילולית כלפיה, ובכלל זה אירוע אחד בו דיווחה על אלימות מינית מצדו כלפיה בעבר (עמ' 37 ש' 10, ש' 13).

לטענת החוקר, מדובר בהחלטה של קצין החקירות, שאת זהותו בעת הרלוונטית אינו זוכר (עמ' 37 ש' 14-16, ש' 18).

החוקר אינו יודע להסביר מדוע נפתחו שני תיקי פ"א שונים בגין תלונותיה של המתלוננת, ולא אוחדו לחקירה אחת - בהיותה בעלת נסיבות דומות בין אותם צדדים (עמ' 37 ש' 22-31), ולמעשה כלל אינו זוכר אם בעת שביקשה המתלוננת לבטל תלונותיה ביום 24.9.12, עיין בתלונותיה הקודמות, אם לאו (עמ' 38 ש' 13).

בנוסף, מתיק החקירה עולה כי לא בוצע כל עימות בין המתלוננת לנאשם (עמ' 38 ש' 18), למרות שביום **6.9.12** כבר היו בידי המשטרה שתי הודעותיה של המתלוננת (**נ/1-2**), חקירת הנאשם (**ת/4**) וצו הגנה (**ת/2**), ובפועל- המתלוננת והנאשם כלל לא נשאלו בהודעותיהם לגבי הסכמתם לעריכת עימות (עמ' 42 ש' 31; עמ' 43 ש' 2-5).

מעדותו עולה כי לא נעשתה כל פעולת חקירה על מנת לבדוק את האירוע בבית החולים, כל זאת למרות שמדובר במקום הומה אדם, שייתכן שמכוסה במצלמות אבטחה, באופן שיכול היה לשפוך אור ממשי על אופן התרחשות האירוע, ומבלי שיהיה לכך הסבר (עמ' 38 ש' 19-26).

כך, לא בדקה המשטרה קיומם של עדים לאירוע מבין העובדים ו/או הנוכחים במקום, ולא חקרה את קצין הביטחון **יצחק פרץ** שהוזעק למקום (**נ/9**), ואין כל הסבר מדוע לאור גרסת אביה של המתלוננת, שסיפר אודות הטלפון לדודה ולסבתה (**נ/7** ש' 7-8), לא אומתה גרסתו (עמ' 40 ש' 15-18) ולא נחקרו סבתה ודודה של המתלוננת (עמ' 38 ש' 19-26).

למען הסר ספק בנסיבות אלה החוקר רוני יהואש מסכים כי הואיל ומדובר בגרסה מול גרסה, קיימת חשיבות מכרעת לאיתורם של עדים אובייקטיביים (עמ' 39 ש' 8, ש' 13).

מחדלים אלה זועקים לשמיים בעיקר מקום בו השוטר **רס"ב מנחם מנקדי** הגיע לבית החולים בסמוך לאחר האירוע, שוחח עם המתלוננת וערך דו"ח פעולה בהתאם (**ת/3**), אולם לא שוחח עם מי מהאחים ו/או האחיות העובדים במקום -שלדברי המתלוננת ראו את האירוע, ואף הזעיקו את קצין הביטחון של בית החולים.

יתרה מכך, המתלוננת מסרה במשטרה במפורש כי יודעת לזהות את האחיות שנכחו במקום בפניהן, אך לא בשמותיהן (**נ/2** ש' 2), וכי הן עדות לאיומים של הנאשם אך לא לתקיפה (**נ/2** ש' 36).

השוטר לא שוחח עם הסבתא, לא ניסה לאתר את הנאשם בסביבת בית החולים - לאור טענת המתלוננת כי ברח מהמקום ובהיותו חבוש ברגלו ונע על קביים ולא יכול היה להתרחק מהמקום מרחק רב, ולא בדק קיומן של מצלמות אבטחה במקום, מבלי שיהיה לכך הסבר (עמ' 38 ש' 27-32).

יש לציין כי חשיבות בדיקת מצלמות האבטחה מקבלת משנה תוקף נוכח גרסת הנאשם לפיה לא זו בלבד שלא תקף את המתלוננת, כי אם אדרבא - היא שתקפה אותו בכך שדחפה והפילה אותו לרצפה וירקה עליו, ואילו החוקר הסתפק בחקירתה של המתלוננת באזהרה לעניין זה (עמ' 42 ש' 7-13, ש' 9).

בנסיבות אלה, מאשר החוקר יהואש כי המשטרה הסתפקה בדו"ח האירוע הקצר והלאקוני של קצין הביטחון של בית החולים (**נ/9**; עמ' 39 ש' 27-29).

יש לציין כי החוקר יהואש מגדיל לעשות ואינו מכיר בכשלים אלה, של אי תיעוד הזירה ואי איתור עדים, כמחדלי חקירה מהותיים, ועומד על תשובתו הלאקונית לפיה כנראה "לא ראו לנכון לעשות זאת" (פרו' עמ' 40 ש' 5) מבלי שיהיה בפיו הסבר סביר למחדלים אלה.

מחדל חקירתי נוסף נוגע לגרסת המתלוננת בנוגע לאירוע נשוא האישום השני, לפיו טענה כי הנאשם נעל את דלת המטבח ולא אפשר לה לצאת, ומכאן האישום המיוחס לו בגין כליאת שווא.

עם זאת, גרסת הנאשם לפיה אין דלת במקום -כלל לא נבדקה (!), שכן לטענת החוקר "**לא בכל האירועים אנחנו בודקים זירה**" (עמ' 40 ש' 22, ש' 26, ש' 29-31).

יש לציין כי בנסיבות אלה, נוכח גרסתו של הנאשם שלא נבדקה -שמא אין דלת במקום, או ישנה דלת שלא ניתנת לנעילה וכיו"ב- אין מנוס מזיכויו מעבירת כליאת שווא.

גרסת הנאשם לא נבדקה כלל אף לעניין טענתו בדבר קיומה של בדיקה בבית חולים ביום האירוע נשוא האישום הראשון, בשלה ביקש לטענתו מהמתלוננת שלא תלך לבקר את סבתה ביום 5.9.12 אלא שלמחרת- תצטרף אליו לבדיקה באותו בית חולים (**ת/4** ש' 51-53; עמ' 42 ש' 1-6).

חשיבות הביקור בבית הנאשם, ששימש זירה של מרבית מאירועי כתב האישום, ניכרת אף נוכח תיאוריה המפורטים של המתלוננת את הסכינים ששימשו אותו לטענתה, באישומים השני והחמישי, לפיהם- הסכין שהוצמדה לבטנה הייתה סכין בשר בעלת ידית חומה באורך כ-20 ס"מ (נ' 2 ש' 12) והסכין שזרק לעברה הינה סכין לסלט בעלת ידית לבנה (נ' 2 ש' 15-18), כשקיומם בבית הנאשם לא נבדק הלכה למעשה (עמ' 41 ש' 14-3, ש' 16), שוב- ללא כל הסבר לכך.

באופן דומה, החוקר יהואש אינו יודע להסביר כיצד חרף גרסתה של המתלוננת במעמד הדיון בבקשתה לצו הגנה בפני בימ"ש זה (כב' הש' גדול) לפיה "יש לי סימן על יד שמאל ובלחי שמאלית" (ת' 2 ש' 8-9), לא ביקש לראות את הסימן על ידה בעת שגבה הודעתה, ולחילופין לא עימת אותה עם הסתירה לפיה במשטרה לא מדווחת על הסימן ביד אלא רק על החבלה בלחי (עמ' 41 ש' 23-24, ש' 26).

מחדל זה מתחדד נוכח גרסת המתלוננת לפיה אינה יודעת מדוע לא הראתה במשטרה את החבלות בידה השמאלית (עמ' 18 ש' 16-23).

כשל נוסף וחמור בתיק זה נוגע למחדלה של המשטרה לבדוק האם הנאשם מחזיק בנשק, אם לאו, בעיקר נוכח עדותה של המתלוננת במשטרה לפיה ראתה שיש לו נשק, אך הוא החביא אותו ולא אמר לה היכן (נ' 1 ש' 61-62).

מעדותו של החוקר יהואש עולה כי לא עשה כל פעולת חקירה בעניין, ובכלל זה- לא נערך חיפוש בבית הנאשם, והנאשם רק נשאל על כך בחקירתו והכחיש כי מחזיק בנשק (עמ' 43 ש' 9-14; ת' 4 ש' 63-66).

יש לציין כי לאורך כל הודעותיה במשטרה נוקבת המתלוננת בשמותיהן של עדות להתנהלות בינה לבין הנאשם, וחלקן עדות לאירועי אלימות פיזית ומילולית מצד הנאשם, ואף מסרה את פרטי יצירת הקשר עימם אולם המשטרה כלל לא פנתה אליהם, ולא חקרה אותן.

כך, המתלוננת מוסרת את שמה ומספר הטלפון של **אם הנאשם** כמי שהייתה עדה לאירוע אלימות מצד הנאשם כלפיה, וכמי שסופגת בעצמה אלימות מצדו (נ' 1 ש' 58-59; נ' 2 ש' 21), נקבה בשמן של שתיים מחברותיה- **ליידי ואודלה הלאלי** ובת דודתה **ר ב**, כמי שראו ו/או שמעו את אלימות הנאשם כלפיה, ומסרה את מספרי הטלפון שלהן (נ' 4 ש' 43-45; עמ' 9 ש' 12-15; נ' 2 ש' 33; נ' 4 ש' 53; ובהודעותיו של ח ב- נ' 8 ש' 7; נ' 7 ש' 26-28) אולם המשטרה לא חקרה איש מאלה.

ויודגש: בכל הנוגע לליידי, חברתה של המתלוננת, לא זו בלבד שהמתלוננת נקבה בשמה כמי שהייתה עדה ליחסיה עם הנאשם, אלא שאף הנאשם נוקב בשמה כמי ששוחח עמה ואסר עליה להיות בקשר עם המתלוננת (ת' 4 ש' 19-22, ש' 24).

למותר לציין כי גם טענות המתלוננת ואביה בדבר חוסר רצונה של ב להיות מעורבת בתיק (עמ' 11 ש' 20-22),

וכי הינה בחורה דיכאונית, המכורה לסמים, שאושפזה בבי"ח פסיכיאטרי וכיום מטופלת בכדורים פסיכיאטרים, ועל כן מנועה מלהעיד (נ/4 ש' 59; נ/7 ש' 30-31; עמ' 25 ש' 4-7, ש' 10-11) - כלל לא נבדקו(!) והעדה לא זומנה לתת עדות במשטרה למרות שמיוחסת לה מעורבות מרכזית ביחסיהם של המתלוננת והנאשם.

גם עדותה של המתלוננת לפיה הכירה את הנאשם דרך חבר נוסף, שעמו נותק הקשר לאחר היכרותה עם הנאשם, לא נבדקה כלל, ואף הנאשם לא נשאל על פרטי הבחור (עמ' 21 ש' 20-32).

בנסיבות אלה ולאור כל האמור, מדובר במחדלים מהותיים, שאין מקומם בתיק חקירה כלל, וקל וחומר- בתיק בעל רגישות רבה שעניינו אלימות בין בני זוג.

7. אשר על כן ולאור כל האמור, הריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, ומזכה אותו מעבירת כליאת שווא.

ניתנה היום, כ"ה אדר ב' תשע"ו, 04 אפריל 2016, במעמד הנוכחים.